

Hem llegit

Discriminació a la dona

Fa uns quants dies, vaig anar a una delegació d'una caixa d'estalvis amb el propòsit d'obrir un compte corrent al meu nom, i així mateix ho vaig expressar.

Ja em va estranyar que el xicot que em va atendre em preguntés si el volia sol, al que vaig respondre que sí: el volia sol; més no obstant desitjava que registressin la firma del marit per qualsevol accident.

Sembla que així, es va quedar més tranquil: «Bé... doncs, quan vingui el seu marit, ja ho acabarem de tramitar. Vaig respondre que no, i per segona vegada, que era jo el titular del compte». Sense contestar, va començar el papereig amb la meua perplexitat en sentir les preguntes. «Quin nom té el seu marit, dada de naixement, professió, domicili, etc., etc. i jo... res... el trist nom i res més.

Vaig tornar-li a indicar molt «mosca» que el compte era meu, així com les imposicions i els reintegres; però, ell, sense fer-ne cas, anava fent.

Ja francament molesta i vigilant atentament les diligències burocràtiques, vaig comprovar que el primer nom, el que encapçalava el compte, era el masculí. Vaig increpar-li que volia el meu nom primer. Ell: «que era igual, no tenia importància». Doncs... si és igual, posi el meu primer i no en parlem més.

Per quarta o cinquena vegada vaig repetir-li que la que obria el compte, era jo. Semblava que quedava clar.

Doncs, no... no va quedar gens clar. Ahir a la nit vaig trobar un sobre amb una targeta del Sr. Director i una altra del Gerent, agraint de puny i lletra l'obertura d'un compte a la seva entitat, dirigida naturalment a:

CRISTOBAL DOMINGO SANCHEZ

Ana M.ª Reig Balcells

La indignació va ser d'antologia...!, si ni tan sols hi havia la firma d'en Cris registrada!

Resultat:

He anat enfutsmada a rescindir el compte, explicant bastant vehementment les raons per obrir-ne un de nou, total i exclusivament al meu nom i amb la condició, que si d'aquí a uns dies, no rebo les dues targes, agraint-me el «meu» compte, ho retiraria tot, així com escriuria una carta al Sr. Director: per desobediència al client, per la cretinitat de l'empleat i per la mala educació de diferenciar el tamany de la lletra del sobre, inquirint si la dona és una minusvàlida.

El xicot, una mica perplexe (els altres s'han amagat com cuquets) m'ha dit no sé què... «de què si ara l'emancipació de la dona de casa, etc., etc...».

Li he dit que ni dona de casa ni res, que jo podia ser molt bé una llicenciada en lletres i que podia ser que treballés més que ell. Aleshores, ha mirat de reüllada la fitxa en el lloc on posa «profesión» i en la qual se m'havia posat, sense haver-m'ho consultat: SUS LABORES.

Total, s'ha acabat l'afer demanant-me disculpes i atenent-me com és precís, no amb la desidia acostumada en aquests llocs. (Suposo que devia tenir pressa perquè sortís aviat i l'altre clientela no s'espantés).

Cal dir, abans d'acabar el comentari, que (als dos dies d'haver-hi anat) he rebut les dues targes... i també cal dir que m'he quedat «més» satisfeta.

Anna

(«El Carretó» - Gallifa)

Agrupació Folklorica

Paraules de Sr. Josep Pujol i Cabestany en la Flama de la Sardana d'enguany

L'homenatge que el món Sardanista tributa avui a la gentil Pubilla, és l'homenatge que Catalunya tota ofereix a la dona catalana, magnífica companya nostra i digna perpetuadora de la nostra nissaga.

Homenatge que va dirigit principalment a vosaltres, noies de la nostra terra, esplèndida esperança d'un demà pròxim. Per l'altíssima missió a què esteu destinades us preguem que, quan la Providència posi a la vostra falda una nova generació de catalans, vulgueu ésser, també, mares educadores del seu esperit i, juntament amb les oracions que la vostra devoció us dicti per tal d'ensenyar-los el camí de la seva salvació, barregueu-hi, també, lliçons de la nostra història: les grandioses gestes dels nostres Reis i dels nostres Cabdills, les pàgines brillants dels nostres pensadors, literats i poetes, les vides exemplars dels nostres Sants, i, per amoixar-los, canteu-los les cançons nostres que són immortals i que mai no passaran de moda: L'Emigrant i el Rossinyol, El Cant de la Senyera, La Santa Espina, El Virolai i tantes altres... cançons que els nostres compositors varen escriure més amb el cor que amb el cap, i que el nostre poble les canta més amb el cor que amb els llavis. I sobretot, de petits petits, ensenyeu-los a puntejar la Sardana amb la finor i la delicadesa amb què ara ho feu vosaltres. I, no ho dubteu, si ho feu així, els vostres fills els veureu créixer alegres i feliços, amb l'esperit enrobustit i l'ànima en gràcia. I vindrà un jorn feliç, per glòria vostra, quan seran homes de profit, que abraçant-vos tendrament, besant el vostre front solcat pels anys i acaronent la vostra testa, majestuosament platejada, us diran, amb veu trencada d'emoció: Gràcies, mare meua estimada, perquè des de la meua més tendra infantesa has omplert la meua existència amb els ideals més sublims que pot sentir un home: M'has ensenyat a estimar Déu, pel qui val la pena de morir, i m'has ensenyat a estimar Catalunya, per la qual sento la joia immensa de viure.

I ara, tots, Pubilla, amb les seves dames, autoritats i poble, presidits per la Junta de l'Obra del Ballet Popular, els nostres invitats d'honor, sortim a rebre amb il·lusió i entusiasme la Caravana que és portadora de la Flama de la Sardana. Aquesta Flama que cremarà al peu del Monument durant un any, però que dins del nostre pit hi flamejarà sempre.

BAR

CAFE

FONDA

RESTAURANTE

CAN MESTRET

LA SAGRERA

TELEFONO 64

SANTA EULALIA DE RONSANA